

Дім, де плекають таланти

Вперше в Луганському обласному центрі народної творчості довелося побувати якраз напередодні творчого звіту самодіяльних композиторів Луганщини. Тому й не дивно, що там тоді володарювала пісня, яка лунала, без перебільшення, скрізь. Так тут намагалися осягнути творчість своїх земляків.

— Це надзвичайно важко, — поділилася зі мною одна з співробітниць. — Наша мета не просто прослухати, але й оцінити. А хочеться просто слухати.

Тим більше, що й музика була різною. Талановиті твори межували з відверто слабкими. Але нехтувати кимось не можна, бо кожен потяг людини до мистецтва треба ретельно пле-кати. А вчитися ніколи не пізно... Тим більше у мистецтві.

Обласний центр народної творчості був заснований рівно 65 років тому задля того, щоб забезпечити розвиток культури та художньої самодіяльності Луганщини. Довелося працювати в різні часи. Але тут плекають свої традиції і лам'ятають ветеранів, що сприяли розвитку центру. Тому перше, що помічаєш, опиняючись тут, це стенді з кількома десятками фотографій колишніх і теперішніх працівників.

— Помічає, які обличчя? — звертає нашу увагу Василь Михайлович Яровий, директор Центру народної творчості. — Тільки усміхнені. Ми від своїх працівників вимагаємо, щоб обов'язково в очах був вогник.

Гдісно, фотографії надзвичайно різні, тут і

молодь, і старші люди, але усі вони якіс... Просвітлені? Мабуть, так. Тільки директор серйозний. Це тому, що зазвичай йому доводиться вирішувати питання, далекі від творчості, але не менш важливі — адміністративні, організаційні. Коли б не така діяльність, якби ми змогли познайомитись з творчістю майстрів Луганщини?

— Можна сказати, що зараз особливого розвитку набуває фестивальний рух, — зазначає Валентина Василівна Алексєєва, господарка методичного кабінету. — Тільки за цей рік їх було проведено близько двадцяти. На наших стендах ми спробували створити перелік національних та релігійних свят, до яких ми традиційно готуємо певні заходи. Як ви бачите, їх досить багато.

Ще на базі Центру народної творчості діє так званий Будинок національних культур. Працює він відносно недавно, бо відкрився тільки на початку дев'яностох. Але це, безумовно, дуже важливий крок, бо тепер й національні меншини, що живуть на Луганщині, мають змогу консолідуватися навколо цього осередка, тим самим збагачуючи «культурне життя» регіону свої-

ми власними традиціями. Щорічно у центрі проводяться такі заходи, як, наприклад, фестиваль національних культур чи міжнародна ялинка.

— Я переконаний, що всі негаразди, які переслідують народ, мають під собою одну основу — безкультур'я, — розмірковує Василь Михайлович. — Мистецтво завжди повинно займати одне з провідних місць у державі. Це кращий засіб запобігти економічним та політичним негараздам, що спілктали нашу країну. Культура повинна надихати людство на добре вчинки, а замість того ми власноруч зіпхнули її майже на межу життя.

Головна мета центру вбачається у об'єднанні талановитих людей Луганщини та намаганні сприяти їхньому творчому розвитку. Для цього потрібно всіляко допомагати місцевим палацам культури.

— Мене надзвичайно тішить, що центр стає досить відомою організацією, люди все частіше звертаються до нас, — зізнається його директор. — Ми маємо у своєму розпорядженні методичні розробки, всілякі сценарії, які, до речі, видаємо на власні кошти.

Видавнича справа — це ще один аспект діяльності центру. Важко порахувати, скільки різноманітної літератури вийшло завдяки його сприянню. У цьому році були видані нотні збірки на допомогу керівництву вокально-хоро-

вих колективів, такі, як «Слобожанський спас», «Слівай, Луганський край!», а також авторські збірки композиторів. Отже, це ще один шанс для авторів побачити власні твори надрукованими.

Приємно, що до своєї роботи у центрі намагаються долучити представників усіх поколінь. Для більш старших — конкурси та фестивалі, для менших — заходи на кшталт новорічної ялинки в обласному театрі ляльок. Трохи важче знайти час для спілкування з людьми від 30 до 50 років, які становлять собою так звану «працючу» категорію. Але й тут обов'язково буде знайдено таку форму роботи. Для цього закладено надійні підвалини.

З нагоди святкування шістдесятиріччя центру у його приміщенні відбулася виставка творчих робіт членів фотоклубу «Ракурс». Власним прикладом вони довели, що навіть із розвитком сучасних технологій фотографія не перестала бути мистецтвом, що підкоряється не кожному. Недарма члени клубу стверджують, що художнє фото для них — це захоплення всього життя. Гадаю, під цими словами може підписатися й кожен працівник Центру народної творчості, для яких щоденна праця стала чимось більшим... Життям?

Вікторія КОДАК.
На знімках: так відзначали ювілей.
Фото Юрія СТРЕЛЬЦОВА.